

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

ČAS TEMNOTY

Detektiv
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI
4. ČAS TEMNOTY

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

ČAS TEMNOTY

slovar

Copyright © Derek Landy 2010
Cover illustrations © Tom Percival 2010
Cover design © HarperCollins Publishers 2011
Illuminated letters © Tom Percival 2010
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4475-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Derek Landy – Skulduggery Dark Days, Book 4,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve
HarperCollins Children's Books, London 2010,
preložil Patrick Frank.
Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová
Editorka Dáša Jajcayová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava v roku 2020.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

www.slovart.sk

Túto knihu venujem Laure.

*Nebudem tu vtipkovať, lebo si zjavne jediná
na celom svete, ktorej nepripadám ani trocha vtipný.*

*V skutočnosti som EXTRÉMNE vtipný. Len sa spýtaj
sestry. Tá si myslí, že som NESKUTOČNE zábavný.
(Nemám pravdu, Katie?)*

*No a vidíš: Aj keď odmietaš uznať môj geniálny humor
a na verejnosti zatajuješ, aký ohromný dojem na Teba robím
všetkým, na čo sa podujmem, túto knihu venujem práve
Tebe – lebo bez Teba by Kolohnát nemal svoju Valkýru.*

*Si moja najlepšia kamoška a múza. Som Ti hlboko
zaviazaný.*

*(Samozrejme, to posledné som myslel len v čisto
prenesenom zmysle. Rozhodne to neznamená,
že dostaneš niečo z môjho honorára.)*

I

SKARAB

Sivoň Skarab za celé tie roky v malej cele nesníval o ničom inom, len o vraždách. Mal vraždy rád. Vraždy a dlhé prechádzky boli najväčším potešením jeho mladosti. Rád prešiel aj veľmi dlhú cestu, aby niekoho zabil, a rád niekoho zabil, aby sa mohol poriadne prejsť. Po dvesto rokoch v cele o prechádzky stratil záujem. Vášeň pre vraždy v ňom však horela ešte jasnejšie ako predtým.

Z väzenia ho prepustili o pár dní skôr. Do ostrého arizonského slnka vyšiel ako starec, myseľ mal však stále nabrúsenú ako britva. Nech sa jeho väznitelia akokoľvek snažili, ani dlhými rokmi ju nedokázali otupiť. Aj tak sa mu však nepáčilo, aký je starý. Spočítal, ako dlho mu v skutočnosti trvalo, kým sa dostal na slobodu, a nad výsledkom sa ešte väčšmi zamračil.

Už tam stál dve hodiny. Vietor mu nafúkal do očí prach. Obzeral sa po ničom, čo by zabil, nakoniec však to nutkanie zase potlačil. Keď stojíte hneď vedľa vchodu do tajného podzemného väzenia a ešte vždy vás pozorujú dozorcovia, asi nie je práve najmúdrejšie len tak zabíjať. Okrem toho sa mu ešte

nevrátila mágia, takže aj keby v tejto pustatine bolo niečo, čo by mohol zabiť, možno by to ani nedokázal.

V opare z tepla sa objavila nejasná machuľa. Po chvíli už bolo vidieť, že je to čierny klimatizovaný automobil. Pri Skarabovi zastal a vystúpil z neho muž. Skarabovi chvíľu trvalo, kým ho spoznal.

„Prečo si ma nedostal von, dopekla?“ zavrčal naňho. Deprimoval ho ešte aj vlastný hlas. Na otvorenom priestranstve mimo stien väzenia dokonca aj jeho vrčanie znelo starecky a chatrne.

Muž pokrčil plecami. „Ak mám byť úprimný, tak trocha som dúfal, že tam zomrieš. Si si istý, že si nezomrel? Vyzeráš dosť mŕtvo. Aj tak páchneš.“

„Ostanem nažive, kým neurobím, čo treba.“

Muž prikývol. „Hovoril som si, že ti pôjde o pomstu. Eachan Meritórius to však už má za sebou. Zabil ho Reptilián Zgerba. Kým si sedel, zamordovali aj pár ďalších.“

Skarab prižmúril oči. „A čo Kolohnát Lahoda?“

„Ten je nezvestný. Pred nejakými desiatimi, jedenástimi mesiacmi sa k nám cez portál dostalo pár Beztvárných. Zatlačili ich naspäť do toho ich pekla, ale kostlivca stiahli so sebou.“

„Prišiel som o všetku zábavu,“ povedal Skarab bez humoru.

„Dodnes ho hľadajú všetci jeho kumpáni. Podľa mňa je mŕtvy. Tentoraz nadobro. Na druhej strane, možno sa na teba usmeje šťastie – možno ho nájdú a vrátia do nášho sveta. Potom ho môžeš zabiť.“

„A čo Vida?“

Muž sa usmial tak oslnivo, až to vyzeralo, že skôr iba cerí zuby. „Teraz je z neho najvyšší mág Írska. Bude to tvoj hlavný cieľ.“

Skarab zacítil v kostiach jemné brnenie a až sa mu zrýchlil tep. Znamenalo to, že sa mu vracia mágia, ktorú mu vo väzení

tolké roky upierali. Dal si pozor, aby mu v suchom chrapľavom hlase nebolo cítiť nadšenie. „Nie. Nejde len o neho. Ide o všetkých. Zaplatia všetci, všetci do jedného. Za to, čo mi urobili, sa im rozsype celý svet.“

„Predpokladám, že máš aj plán...“

„Zničím Siene Starších.“

Muž si zložil slnečné okuliare a pretrel si ich. „Budeš pri tom potrebovať aj nejakú pomoc?“

Skarab si ho podozrievavo premeral. „Nemám ti čím zaplatiť a z pomsty sa nenaješ.“

„Toto rád spravím zadarmo, starký. Poznám aj pár ďalších, čo by sa hrozne radi pridali. Všetci máme v Írsku nevyrovnané účty.“ Billy-Ray Tex si znova nasadil slnečné okuliare a zakryl nimi čierne diery, čo má namiesto očí. „Ja osobne myslím najmä na jednu slečinku.“

VOTRELEC V DOME

Chýbal jej.

Chýbal jej jeho hlas, humor, hrejivá arogancia a chvíle v jeho spoločnosti, keď si uvedomovala, že práve teraz naozaj žije – skutočne a naplno, po boku mŕtveho.

Už bol preč jedenásť mesiacov a Valkýra Kainová už takmer rok pátrala po jeho pôvodnej lebke, ktorú potrebovala ako nástroj na otvorenie portálu. Len tak ho mohla dostať späť na tento svet. Spala, keď musela, a jedla, keď bolo treba. Inak ju však naplno pohltilo pátranie. S rodičmi trávila čoraz menej času. Navštívila Nemecko, Francúzsko a Rusko. Vykopávala prehnuté dvere a utekala temnými uličkami. Išla po stopách, presne ako ju učil, a konečne sa blížila k cieľu.

Kolohnát jej raz prezradil, že hlava, ktorú má na krku, v skutočnosti nie je jeho. Vraj ju vyhral v kartách od nejakého goblina. Vlastnú hlavu mu vraj v spánku ukradli iní goblinovia, ktorí sa s ňou vyparili kamsi do noci. V tom

čase to nijako detailne nerozoberal, postupne sa však dozvedela aj ďalšie podrobnosti.

Pred dvadsiatimi rokmi istý kostolík ďaleko na írskom vidieku trápilo čosi, čo pokladali za poltergeista. Akýsi nahneváný duch tam robil neplechu, desil miestnych a odháňal policajtov, ktorí ho prišli vyšetrovať. Jeden starý známy naňho zavolał Kolohnáta, ktorý sa dostavil na miesto činu v klobúku stiahnutom do čela a šatke vyťahnutej vysoko na tvári.

Hneď na úvod prišiel na to, že v skutočnosti nejde o poltergeista. Nasledovalo zistenie, že to bude skôr nejaký goblin, a nie jeden. Tretím odhalením bolo, že v kostolíku je síce veľmi strohé zariadenie, za oltárom sa však skrýva veľký zlatý kríž, a ak goblinovia niečo naozaj milujú, tak práve zlato.

„V skutočnosti najradšej na svete žerú malé deti,“ vysvetlil jej, „ale zlato majú hneď na druhom mieste.“

Goblinovia sa snažili všetkých odplašiť, aby mohli v pokoji vypáčiť a odnieŕ kríž. Kolohnát sa pri ňom usadil a čakal. Nudu zabíjal tým, že sa pohrúžil do hľbokej meditácie, ktorá ustane, až keď sa niekto priblíži ku kostolu.

V prvú noc vyskočil na goblinov a na smrť ich vystrašil vreskom a ohnivými guľami. Na druhú noc sa už len zakrádali a ticho si navzájom šepotali, aby zahnali strach, on na nich však vyskočil s desivými nadávkami a opäť ich zahnal. Na tretiu noc však zaskočili oni jeho. Miesto toho, aby sa vkradli do kostola, sa vkradli rovno k nemu, a keď sa pohrúžil do hľbokej meditácie, odtrhli mu hlavu. Kým si uvedomil, čo sa deje, boli preč a on si nemal na čo nasadiť klobúk.

S cudzou hlavou na krku sa pustil do vyšetrovania, ktoré ukázalo, že goblinovia neskôr narazili na čarodejníka

menom Šanta. Ten sa zmocnil všetkého ich majetku a rozpredal ho ďalším. V tom bode sa vyšetrovanie skončilo, lebo Kolohnáta zaplavili celkom iné povinnosti. Vrael, že sa k nemu chystá vrátiť, nikdy to však neurobil, a tak to zaňho musela spraviť Valkýra.

Zistila, že lebku kúpila jedna žena ako prekvapivý – a trochu znepokojivý – svadobný dar pre muža, za ktorého sa chystala vydať. Neskôr ho tou lebkou rozmlátila na krvavú kašu, lebo sa ukázalo, že ju okráda. Vyšetrovanie vraždy viedla „smrteľnícka“ polícia (Valkýra ten výraz neznášala) a Kolohnátova hlava sa ocitla medzi oficiálnymi dôkazovými materiálmi. To už bola známa ako „vražedná lebka“ a ako taká si rýchlo našla cestu na čierny trh. Štyrikrát zmenila majiteľa, kým v nej černokňažník menom Umbra nevyčítal stopy mágie. Odkúpil ju, no už o rok bola vo vlastníctve Thamesa Chabona – notorického kšeftára, šmelinára a celkovo pochybného človeka. Ten by ju mal podľa všetkého vlastniť aj dnes. Nebolo vôbec ľahké dostať sa k nemu a Valkýra musela využívať aj veľmi netradičné postupy.

Jej netradičný postup teraz stál na kraji tichej ulice s rukami vo vreckách. Volal sa Cvernie. Mohol mať tak devätnásť, možno dvadsať, keď zomrel. Bol vysoký, mal čierne vlasy a také ostré lícne kosti, že vyzerali ako dve britvy. Letmo sa pozrel na prichádzajúcu Valkýru a rovnako rýchlo od nej odvrátil zrak. Blížila sa noc. Asi ho už začínal trápiť hlad, ako to už býva medzi upírmi zvykom.

„Vybavil si to?“ spýtala sa ho.

„Stretne sa s tebou zajtra ráno o desiatej,“ zamrmlal. „Pri Bailey, hneď vedľa Grafton Street.“

„Fajn.“

„Daj pozor, nech nemeškáš. Na nikoho nečaká.“

„A si si istý, že je to Kolohnátova lebka?“

„Tak mi vravel. Nechápe, prečo má pre teba takú veľkú cenu.“

Valkýra prikývla, nič však nevravela. Nepovedala mu o Tiesninovej kotve – o predmete, ktorý patrí do jednej reality, no nachádza sa v druhej. Neprezradila mu, že sa ním dá otvoriť portál medzi svetmi, ani to, že na otvorenie portálu vedľa Kolohnáta stačí mať jeho pôvodnú hlavu a ochotného teleportéra. Teleportéra už má. Teraz potrebuje tú lebku.

Cvernie sa pozrel na zapadajúce slnko. „Už by som mal ísť. Zvečerieva sa.“

„Prečo to vlastne robíš?“ opýtala sa ho nečakane. „Nie som zvyknutá na ľudí, čo mi len tak pomáhajú.“

Stále uhýbal pohľadom. „Pred nejakým časom si uväznila muža menom Zlota. Nemám ho rád.“

„Ani ja nepatrím medzi jeho najväčšie fanúšičky.“

„Počul som, že si ho aj zjazvila.“

„Môže si za to sám.“

„Presne tak.“

Chvíľu mlčal a potom odišiel. Jeho pohyby jej pripomínali desivú eleganciu mačkovitej šelmy.

Len čo bol preč, z priechodu na druhom konci ulice vystúpila plavovlasá Tanita Galganá. Pod dlhým kabátom z hnedej kože mala schovaný meč.

Tanita ju zobrala domov. Valkýra sa postavila pod okno svojej izby, vystrela ruky pri tele, chytila sa vzduchu a prínútila ho, aby ju zdvihol na podobložnicu. Okno sa otvorilo a z izby sa na ňu pozrela jej vlastná tvár s čiernymi vlasmi aj očami.

„Myslela som, že dnes už neprídeš,“ oznámil jej odraz v zrkadle.

Bez odpovede vliezla dnu. Odraz sa pozeral, ako zatvára okno a vyzlieka si kabát. Vnútri nebolo oveľa teplejšie ako vonku, a tak ju striaslo od chladu. Odraz urobil to isté – napodobňoval ľudskú reakciu na vnem, ktorý nikdy nezažil.

„Na večeru sme mali lazane,“ hlásil jej. „Ocko sa snaží zohnať lístky na nedeľný celoštátny šampionát, ale zatiaľ sa mu to nedarí.“

Bola unavená, a tak len ukázala na veľké zrkadlo na vnútornej strane skriňových dverí. Odraz nemal city, ktoré by mohla raniť, takže vošiel do zrkadla a čakal. Valkýra sa dotkla skla a myseľ jej zaplavili spomienky odrazu. Bleskovo sa usadili medzi jej vlastné. Keď zatvárala dvere, bolestne si uvedomovala, že je už preč z domu celých osem dní. Pochytila ju nečakaná túžba vidieť rodičov aj naživo, nie iba v spomienkach svojho náhradníka bez emócií. Rodičia však už tvrdo spia, takže s tým musí počkať do rána.

Stiahla si čierny prsteň a položila ho na nočný stolík. Ohavec, Tanita ani Čína ho nemali radi – koniec-koncov, bol nekromantský. Na to všetko, čomu musela za posledné mesiace čeliť, však potrebovala aspoň nejakú pomocku, a ak nič iné, prirodzený talent na nekromanciu jej dodával silu.

Vyzliekla sa a vestu bez rukávov hodila na topánky a nohavice na zemi. Šaty od Ohavca Zákazku sa nikdy nepokrčili, a to ju teraz mimoriadne tešilo. Natiahla si šortky a nové tričko dublinských futbalistov, čo dostala od otca na Vianoce, a zaliezla do postele. Zhasla svetlo a rýchlo schovala ruku do tepla pod perinou.

Zajtra, pomyslela si. Zajtra dostaneme lebku a s jej pomocou otvoríme portál. Nech je Kolohnát kdekoľvek, otvorí sa niekde blízko neho. Myslela na to, aj na všetko, čo urobí, keď ho znova uvidí. Predstavovala si, ako k nemu uteká, ako ho objíma, ako mu pod šatami cíti miesto tela iba kosti. Snažila sa vymyslieť, čo jej povie ako prvé. Niečo suché, to je jasné. Niečo zdržanlivé a vtipné. Možno aj trocha naduté.

Keď sa pozrela na budík pri posteli, uvedomila si, že už tam leží celú hodinu. Vzdychna, obrátila vankúš chladnou stranou nahor a znova si naň ľahla. S námahou potláčala všetky myšlienky, až ju nakoniec predsa len zmochol spánok.

Spala však veľmi trhane, slabo, a zobudila sa na to, že v temnote nad ňou ktosi stojí. So srdcom v krku si bleskovo prebehla zoznam možností – mama, ocko, Tanita – a potom ten muž natiahol studené ruky a zovrel jej hrdlo.

Zvíjala sa pod ním, snažila sa ho kopnúť, nohy sa jej však zaplietli do periny. Pokúšala sa mu vytrhnúť, na to však bol prisilný. Zabáral jej prsty do krku, až jej bolestne tepala krv v sluchách. Vedela, že onedlho zamdlie.

Konečne sa jej podarilo zbaviť periny a kopnúť ho do stehna. Myklo mu nohou, škrtiť ju však neprestal. Zaprela sa mu oboma nohami o brucho a z celej sily zatlačila. Temná postava sa aj naďalej týčila priamo nad ňou. Takto ma už čaká len smrť, pomyslela si. Prestala mu jednou rukou stísať zápästie a zatlačila na vzduch, aj to však bolo prislabé. Siahla po nekromantskom prsteni, zúfalo si ho natiahla na prst a okamžite zacítila, ako z neho prúdi ľadovo chladná energia. Zamrvila prstami a vrhla ju naňho. Do hrude ho zasiahla päť z tieňov a okamžite ju pustil.

Miesto toho sa tackal pár krokov od nej. Vyskočila z postele, zatlačila dlaňami a muž odletel dozadu. Zdvihlo ho z nôh a s rachotom prerazil písací stôl. Luskla prstami, vytvorila si na dlani oheň a osvetlila izbu.

V prvej chvíli ho ani nespoznala. Mal absolútne nevhodné oblečenie – vrstvy dotrhaných špinavých handier, čižmy celé od blata, rukavice bez prstov. Vlasy mal dlhšie, neupravené, tvár špinavú. Nakoniec ho však prezradila brada. Úzka kozia briadka, ktorou Remus Substant maskuje fakt, že má trápne ochabnutú sánku.

Počula, ako ju volá otec, a zahasila oheň. Do izby sa chystali vtrhnúť rodičia. Švihla po posteli dlhým tieňom a presunula ju k dverám, aby ich zabarikádovala.

„Stephanie!“ kričala spoza dverí mama a márne lomcovala kľučkou.

Valkýra sa obrátila naspäť k Substantovi práve vo chvíli, keď ju schmatol a tresol ňou o stenu. Odrazila sa od nej, skočila po ňom, vystrela obe nohy a vrazila mu nimi do hrude. Odhodilo ho dozadu, potkol sa o rozhádzané šaty a spadol. Hlavu si pritom tresla o nočný stolík, až to zaprašťalo.

Rodičia sa zo všetkých síl snažili vyvaliť dvere.

V takom obmedzenom priestore si nevystačila len s mágiou živlov. Nekromantský prsteň ju chladil na prste, ako z neho čerpala temnotu. Sústredila ju do jediného bodu a vystrelila ju vpred. Trafila Substanta do pleca, až ho vykrútilo. Urobila to znova, tentoraz do ľavej nohy. Podlomila sa mu.

„Steph!“ kričal zúfalý otec. „Otvor nám! Otvor dvere!“

Substant sa na ňu vrhol, skôr ako mohla znova udrieť. Jednou rukou jej zdrapil ruku a držal ju tak, aby mal prsteň

čo najďalej. Druhou ju opäť začal škrtiť. Celou váhou tela ju tlačil na stenu a bránil jej v prístupe k zbraniam. V prižmúrených očiach sa mu odrážalo šialenstvo.

Nato sa rozletelo okno nad nimi. Valkýra zalapala po dychu a čosi od nej Substanta odtrhlo. V izbe sa prelievali tiene. O sekundu z nich už bolo tisíc šíпов a Remus sa radšej hodil z rozbitého okna, len aby unikol. Ostala po ňom len spomienka na šialene vycerené zuby.

Šalamún Prízračný sa obrátil k Valkýre a skontroloval, či je v poriadku. Hneď nato skočil z okna za Substantom a Valkýra odtiahla posteľ odo dvier. Rodičia vtrhli dnu, mama ju objala a otec sa zúrivo obzeral po votrelcovi.

„Kde je?“ kričal.

Valkýra sa naňho pozrela ponad mamino plece. „Koho myslíš?“ spýtala sa. Nemusela sa bohvieako pretvarovať, aby to znelo otrasene.

Otec sa k nej prudko zvrhol. „Kto tu bol?“

„Nikto.“

Mama jej stisla plecica a o krok ustúpila, akoby si ju chcela lepšie obzrieť. „Čo sa stalo, Steph?“

Valkýra prebehla pohľadom po izbe. „Netopier,“ odvetila napokon.

Otec zmeravel. „Čo?“

„Netopier. Vletel sem cez okno.“

„Ne... netopier? Nám to znelo, akoby ťa tu niekto napadol!“

„Počkaj,“ ozvala sa mama. „Nie. Okno sa rozbilo až neskôr.“

Dofrasa!

Valkýra prikývla. „Už tu bol. Asi sa skrýval niekde v kúte. Musel sem vletieť pred pár dňami a hibernovať alebo čo.“

„Stephanie,“ podotkol otec, „tvoja izba vyzerá ako po boji.“

„Spanikárila som, oci. Bol tu netopier, a veľký. Zobudilo ma, ako lieta po izbe, a spadla som na stôl. Keď zletel na zem, pokúsila som sa ho rozpučiť posteľou. Potom rozbil sklo a vyletel von.“

Azda si nevšimnú, že skoro všetko sklo je vnútri, nie vonku.

Otec sa až schúlil, ako mu odľahlo. „Myslel som, že sa tu deje niečo hrozné.“

Zamračila sa. „Ale veď to bolo hrozné! Mohol sa mi zapliesť do vlasov!“

Pretrpela ešte pár minút rodičovských obáv a kontrolu, či si neporezala bosé nohy, až jej nakoniec mama pomohla ustlať v hosťovskej izbe a konečne si zaželali dobrú noc.

Počkala, kým si rodičia lahnú, a vykradla sa von oknom. Ladne klesla na zem pomocou vzduchu, čo ju brzdil. Pod bosými nohami zacítila vlhkú trávu a objala sa pred mrazivým vánkom.

„Je preč,“ oznámil jej zozadu mužský hlas.

Obrátila sa. Stál za ňou Šalamún Prízračný, vysoký a svojím bledým spôsobom možno aj elegantný, celý v čiernom. Bol rovnako vysoký ako Kolohnát a aj sa správal rovnako pokojne, to však nebolo jediné, čo mali spoločné. Obaja boli i výborní učitelia. Kolohnát ju učil mágiu živlov a Šalamún zase nekromanciu. Obaja sa k nej správali ako s seberovnej, čo nie je medzi mágmi vôbec bežné. Ďalší z Lahodových talentov, ktorý mal aj Prízračný, bola schopnosť doraziť presne v pravej chvíli. Valkýra bola veľmi rada, že sa mu to podarilo aj tentoraz. „Čo tu robíš?“

opýtala sa ho miesto poďakovania. Šalamún nemal rád, keď mu ďakujú.

V očiach sa mu zalesklo. „Počul som, že na okolí videli Remusa Substanta,“ odvetil. „Celkom prirodzene som predpokladal, že ide po tebe. Ukazuje sa, že som sa nemýlil.“

„Prečo si mi to nepovedal?“ Valkýre drkotali zuby od zimy.

„Návnada nemusí vedieť, že je návnadou. Substant mohol vycítiť pascu a zase by sa vyparil.“

„Nepáči sa mi, že si zo mňa robíš návnadu, Šalamún. Mohol zaútočiť aj na našich!“

„O tvoju rodinu nestojí. Nevieme, prečo ide po tebe, ale aspoň už vidíme, že je to tak.“

Prízračný jej neponúkol svoj kabát. Lahoda by to bol už dávno urobil.

„Toto sa už nesmie opakovať,“ vyhlásila. „Do nášho mesta takéto veci nepatria. Beda Čína tu môže rozmiestniť runy a symboly, aby sa už do Haggardu nikdy nedostal. Hneď zajtra ju o to požiadam.“

„Dobre.“

„A od teba, Šalamún, očakávam, že mi nabudúce dáš vedieť, skôr ako ma prepadnú!“

Usmial sa. „Pokúsim sa nezabudnúť. Teraz sa môžeš pokojne vrátiť domov. Budem tu strážiť až do rána.“

Valkýra prikývla a presunula sa pod okno hostovskej izby.

„Aha, a čo tá lebka?“ opýtal sa jej. „Ako sa ti s ňou darí?“

„Zajtra máme stretnutie s predajcom.“

„Si si istá, že je to tá pravá? Už si sa v minulosti párkrát sklamala...“

„Tentoraz je to iné. Musí to byť iné.“